

Lejrturen

skrevet af Ven-skaberne

Kap. 1

Det var et par dage siden, Bulders far var kommet hjem fra hospitalet, og alting var ved at være normalt igen. I hvert fald hvis man ser bort fra, at Vulkanen ikke var tilbage på skolen endnu. Vores fire venner Bulder, Line, Jacob og Claus sad inde i klassen i frikvarteret. De havde holdt sig inden døre de sidste par uger, for Benny og hans kumpaner ledte efter dem, og vennerne havde en fornemmelse af, at det ikke var for at give dem et gruppekram.

Bulder sad og kiggede misundeligt ud ad vinduet, hvor de andre børn legede, mens han trommede utålmodigt på bordet med sin lineal. - Ved I, hvor mange mursten, der er i væggen herinde? spurgte han så.

- En del, sagde Kaptajnen ligegyldigt. - Men gider du lige lade være med at tromme med den der åndssvage tingest?

Bulder kiggede ud i luften og trommede videre. - 3940, svarede han på sit eget spørgsmål.

Kaptajnen skulede irriteret over på Bulder.

- Jeg kan altså ikke holde ud, hvis I begynder at skoendes igen, sagde Line.

Bulder og Kaptajnen havde sagt mange grimme ting til hinanden de seneste par dage, men i virkeligheden var det bare fordi, de var ved at blive vanvittige af at sidde og glo inde i klassevoeret.

- Skal vi ikke spille Ludo i stedet? spurgte Line.

- ÅHHHH, stønnede kaptajnen. - Det har vi gjort tusind gange.

- I kunne også sætte jer ned og læse en bog, sagde Kloge uden at kigge op fra den bog om anden verdenskrig, han selv var i gang med.

- Ved I godt, at Hitler og nazisterne brændte flere millioner uskyldige og forsvarsløse bøger af dernede i Tyskland for mange år siden?! Hvad i alverden kan få nogen til at gøre sådan noget?!

- Hm, det har jeg også til haft lyst til, sagde kaptajnen, som var kommet i et frygteligt humør. - Jeg hader bøger.

- Hov, hov, Jacob! Nu skal du ikke blive blasfemisk, sagde Kloge.

- Jeg kan altså snart ikke længere holde jeres skoenderier ud, sagde Line. - Nu går jeg altså ud.

- Nej, nej, Line, det er alt for farligt, sagde Claus og kiggede forførdet op fra bogen. - Benny har sikkert spioner overalt, og når de så finder os, er det ude med os. Det er meget bedre at blive herinde! Så kan vi også læse lidt om anden verdenskrig, inden vi skal på lejrtur i næste uge.

- Hvad har det med lejrturen at gøre, spurgte kaptajnen.

- Vi skal jo på bunkermuseum. Har du helt glemt det?

Det havde kaptajnen. Han havde kun haft overlevelsesturen i tankerne. Ham og Bulder havde næste ikke snakket om andet de sidste 14 dage.

- Soet jer nu bare ned og læs, blev Claus ved. - Om en uge er Vulkanen tilbage igen, og så har Benny også glemt alt om det med fodboldbanen.

- En hel UGE mere i den her ligkiste, stønnede Bulder og kiggede rundt i det mørke klasselokale.
- Det MAGTER jeg ikke! ... Hvad er det forresten for noget med Vulkanen i næste uge?

- Han kommer tilbage igen! Det sagde min mor i hvert fald. Hans nerver er blevet meget bedre. Han må bare ikke blive ophidset.

- Jeg er glad for, at han kommer tilbage, sagde Line. - Jeg har faktisk været lidt nervøs for ham.

- Ja, sagde kaptajnen. Sidst jeg så ham, lignede han en, der havde drukket sin sidste kop kaffe. Madsen troede faktisk, at han var død!

- Han var slet ikke død nok, sagde Bulder surt.

- Nå, nu gider jeg altså ikke høre på jeres sure snak mere, sagde Line. - Jeg går ud! Er der nogen, som vil med?

- Ja, sagde kaptajnen og Bulder i kor. - Hvad med dig, Kloge?

- Ja, ja! Vi kan jo gå på biblioteket. Der kommer Benny og hans dødsgardister i hvert fald ikke!

- Nej, vi skal altså ud, Kloge. Ham Benny skal altså IKKE holde os inde længere, sagde kaptajnen. Kaptajnen kunne blive ret så hidsig, hvis der var nogen, som ville bestemme over ham.

- Ok, ok, sagde Kloge og lukkede bogen. - Så går vi ud!

Ude i skolegården så alt ret normalt ud. Der var ikke nogen større børn at se nogen steder, og børnene begyndte at lege dåse med de andre. Det gik sådan set fint det første stykke tid, men netop som Line kiggede frem fra sit skjul, parat til at løbe mod dåsen, kunne hun se en stor dreng løfte Kaptajnen op i bukserne.

- SLIP MIG, råbte Kaptajnen, mens han foegtede med arme og ben.

- Nå, så det tror du, sagde den store dreng. - Nu kan du måske lære ikke at stjæle bolde, dit lille insekt!

Den store dreng skulle lige til at lære Kaptajnen det med bolde og tyveri, da Bulder kom stormende. Han brølede som en stor han-gorilla og løb direkte mod den store dreng, og den store dreng blev så forskrækket, at han tabte Kaptajnen ned på jorden. Drengene spøenede væk, det bedste

de havde lørt og nåede kun lige ind i klassen og låste døren, inden nogen fik hallerne i dem.

- Puh, det var tæt på, gispede Kaptajnen med ryggen op ad døren.

- Ja, det må man sgu nok sige. Bulder smilede til Kaptajnen.

- Tak for hjælpen, Bulder.

- Hey, det er jo det, man har venner til, ikk'?' smilede Bulder.

Udenfor gik det desværre ikke helt så godt. Benny og et par andre drenge havde opstøvet Kloge og jagede ham nu gennem skolegården. Kloge stormede ind på biblioteket, gemte sig bag låneskranken og håbede på, at der ikke var nogen, som havde set ham. Et par sekunder senere hørte han stemmer.

- JEG TROR, AT HAN LØB IND HER!

Døren blev skubbet op, og Kloge kunne i vinduet skimte spejlbilledet af Benny og to af hans dødsgardister.

- JEG VED, DU ER HERINDE, DIT LILLE KAPPEKLÆDTE SPØGELSE, brølede Benny.

Kloge sad med hjertet oppe i halsen bag Låneskranken og håbede, at de ville gå igen. Men snart kunne han høre drengene komme nærmere. Det var kun var et spørgsmål om tid, inden de ville finde ham. Der måtte findes på noget! Han rejste han sig op og sagde med tydelig stemme:

- Stop, Benny! Du er på et bibliotek. Det er et helligt sted! Det er strengt forbudt at gå herind med shorts - i hvert fald hvis man har dem på. I øvrigt må du slet ikke være her!

Benny vendte sig om og kiggede på Kløge. - Nå, så det må jeg ikke! Jeg skal ellers skrive en opgave om BRILLEABEN! Benny kiggede på de to andre store drenge, som var ved at flække af grin. Men jeg får vist slet ikke brug for nogen bøger, for der er jo en VASKEÆGTE brilleabe lige her. De andre drenge grinede nu næsten hysterisk.

Kløge tænkte så det knagede for at finde en flugtplan, men nu fik han øje på Line ude foran vinduet. Hun var løbet efter ham for at hjælpe, og nu stod hun og lavede tegn til ham for at vise ham, at vinduet længst nede var åbent. Kløge begyndte langsomt at bakke baglæns ned mod det åbne vindue, mens han holdt Benny hen med snak.

- Benny, du ved godt, at der er blevet sat overvågningskameraer op herinde, efter der er begyndt at forsvinde en masse bøger, gør du ikke? Du kan ikke gøre mig noget, uden at det bliver optaget på video.
- Tror du, at jeg hopper på den? spurgte Benny. - Der er sgu da ingen overvågningskameraer herinde!
- Jo, der hænger et i hvert hjørne. Men det er sådan nogle nye militærkameraer, som er usynlige.
- Usynlige kameraer! Tror du, jeg er åndssvag?!
- Det har jeg dig faktisk mistænkt for, men prøv at kigge op i det hjørne der. Kloge pegede op i det ene hjørne af biblioteket. - Der kan du slet ikke se noget kamera, og det er fordi, det er usynligt. Hvis det ikke var usynligt, ville du kunne se det.

Nu blev Benny og de to drenge lidt forvirrede, og mens de kiggede op i hjørnerne efter de usynlige kameraer, nåede Kloge hen til det åbne vindue og sprang ud til Line.

- EFTER HAM, råbte Benny, men da var Kloge og Line næsten allerede nået op i klassen til de to andre. Pustende kom de ind i klassen og stønnede:

- Er I ok? Hvad skete der med jer?
- Vi slap voek! - Hvad med jer?
- Vi snød dem, sagde Kloge og Line og fortalte om biblioteket.
- Ha, ha, det var sgu godt Lavet det der med kameraerne, Kloge, grinede Kaptajnen.
- Ja, og ved I hvad? sagde Bulder. Det var sgu godt at komme ud igen!

Resten af ugen besluttede vennerne sig nu alligevel til at holde sig inden døre.

Kap. 2

Solen skinnede og bussen kørte mod Vestjylland, hvor børnene skulle på Lejr. Det var Madsen, der kørte bussen. Vulkanen sad ved siden af og kiggede nervøst ned mod bagsædet i bussen, hvor Bulder sad og snakkede med sine venner. Han havde besluttet sig for ikke at boere nag i forhold til Tycho Brahes-dagen. Stridsøksen skulle begravnes, som indianerne ville have sagt det.

- VI HOLDER IND HER, brølede Madsen ned gennem bussen. - DER ER EN HALV TIMES PAUSE. I SKAL VÆRE PRÆCISE, ELLERS ...

Der var ikke nogen, som vidste, hvad "ellers" betød, men de skulle nok være præcise.

Vores fire venner satte sig i det tørre græs i vejkannten, mens lærerne satte sig på bænken.

- Her er dejligt, sagde Line og tog sin madpakke op af sin taske. - Hvor er vi?

- Lige her, svarede Bulder hurtigt.

- Ha, ha! sagde Line.

Kloge tog sit kort frem. - Et eller andet sted som hedder Kibæk, sagde han.

- Dejligt sted, sagde Line. - Prøv lige at se roserne derhenne. Hvor er de flotte!

- Ja, sagde Kaptajnen. - Tænk, hvad der kan komme ud af at vokse op her.

Sådan sad de alle sammen og nød det dejlige vejr. Børnene i vejkanterne, lærerne på bænken.

Line kiggede over mod lærerne. - Det er nu dejligt at have Vulkanen tilbage igen, sagde hun. - Det er sådan lidt trygt.

- Det er det vel, sagde Bulder og måtte give Line lidt ret. Han kiggede hen mod Vulkanen, som sad med lukkede øjne og nød solskinet. Det VAR faktisk rart at have ham tilbage. Bulder blev enig med sig selv om, at han for fremtiden ville gøre alt for, at Vulkanen ikke blev ophidset - i hvert fald på den her tur.

Sådan sad Bulder for en gangs skyld og tænkte sig om. Men som det så tit sker, når man har tænkt, at man vil gøre noget godt, så opstår der et eller andet, så man glemmer det, og netop i det øjeblik landede en sulten hveps på Bulders spegepølsemad.

De gode og fromme tanker, som Bulder ellers var fyldt op af, forsvandt som dug for solen, og hvis man på det tidspunkt havde siddet og set på Bulder, ville man have set denne tankeforvandling i hele hans ansigt. Hele hovedet var nu nærmest trukket sammen omkring munden som en rynket rosin. Nu skulle den hveps have en ordentlig omgang høvl. INGEN skulle spise hans mad.

Uden at fjerne blikket fra hvepsen, tog Bulder langsomt sin lineal frem. Han fulgte den koncentreret med øjnene, mens den lettede fra spegepølsemeden. Han spændte linealen til bristepunktet. SVIIIRP sagde det, og hvepsen røg i en lang, blød bue helt ud på asfalten. Et smil bredte sig på Bulders læber. Nu havde den spist sin sidste spegepølsemad, den sort-gule kleptomane.

Helt imod alle odds begyndte hvepsen nu alligevel at røre på sig. Først tumlede den lidt rundt om sig selv, men så lettede den langsomt fra den varme asfalt. Nu var den gal! Heldigvis for Bulder vidste den ikke, hvem der havde svirpet den, så den gik efter det nærmeste menneske, den kunne få øje på - Vulkanen.

Fra sin plads i græsset sad Bulder og så, hvad der var ved at ske, og så var det, at han tænkte, at han nu endelig kunne gøre alting godt igen. Han måtte komme Vulkanen til undsætning.

Vulkanen sad intetanende på bænken, da en masse støj og larm pludselig hev ham tilbage til virkeligheden. Lidt forvirret åbnede han øjnene og så nu Bulder komme freesende hen imod sig med en lineal over hovedet, mens han råbte:

Døøøøøøøøøø! Helt i chok stirrede Vulkanen nu frem for sig, mens han lammet kunne se Bulder hamre sin knytnøve ned i hans juice. Juicen sprøjtede op under Vulkanens solbriller, og han kunne pludselig ingenting se, han kunne kun høre en masse høje lyde, som nok var Bulder.

- HVAD FOREGÅR DER, brølede Vulkanen.

- BARE ROLIG, VAGN, fremstønnede Bulder, - JEG HAR STYR PÅ DET! Bulder var meget opsat på at hjælpe Vulkanen.

Da Vulkanen så småt begyndte at få synet tilbage, kunne han utydeligt se Bulder tumle rundt foran sig. Men pludselig kunne han også se noget andet meget stort - eller det troede han i hvert fald at han kunne, for i virkeligheden var det hvepsen, han kunne se. Men den så stor ud, fordi den havde forvildet sig ind under hans solbriller. Nu kunne den ikke komme ud.

- AAAAAAAAAAV, skreg Vulkanen, da hvepsen stak ham første gang. Anden gang lød det endnu højere, mens det tredje gang kunne have vækket en død.

Endelig kom Madsen løbende med sin avis. Han hev solbrillerne af Vulkanen og slog med tre slag, der hver kunne have slået en hest omkuld, Vulkanen lige midt i ansigtet. Hvepsen faldt til jorden og var stendød! I det øjeblik lignede Vulkanen virkelig en vulkan. Helt rød og med tre store buler i ansigtet!

Forpustet stod alle tre nu og kiggede på hinanden.

- VI MÅ VIST HELLERE KOMME VIDERE, sagde Madsen endelig og hjalp langsomt den stønnende Vulkan ind i bussen. Vulkanen skulede ondt til Bulder, som forsigtigt smilede tilbage.

Kap. 3

Landskabet begyndte at ændre sig, ja selv duftene ændrede sig. De snoede veje bevægede sig som slanger gennem lyng, krat og skov, og grusvejens støvede sand hvirvlede op omkring bussen. Børnene følte næsten, at de kørte på savannen i Afrika. Længere fremme på vejen kunne man skimte Lejrskolen, en treløngt gård med masser af værelser. Bulder, Kaptajnen og Kloge skulle sove sammen i den ene lønge, mens Line skulle sove sammen med nogle piger i den anden.

- Hvor er det fedt, det her, jublede Kaptajnen og sprang ud af bussen.

- JA! VI SKAL RUNDT OG SE DET HELE, råbte Bulder.

- HOV, HOV, råbte Madsen. - BAGAGEN SKAL FØRST IND PÅ VÆRELSENE ... SÅ KAN I LEGE OG SE JER OM. MEN OM EN TIME SKAL I VÆRE KLAR IGEN, FOR SÅ KØRER VI MOD TIRPITZ.

Børnene skyndte sig at smide bagagen på værelserne og stormede herefter rundt både ude og inde, men en time senere sad de igen i bussen og var på vej mod Blåvand og bunkermuseet Tirpitz. Kloge var allerede som en tysk ubåd sunket ned i sine bøger om anden verdenskrig,

mens Bulder sad bagved og lavede trommerytmer på søderne.

- Prøv Lige at høre her, sagde Kloge til de andre. - Jeg har lige læst, at der var en brunbjørn, som blev forfremmet til korporal i den polske hær under 2. Verdenskrig. Er det ikke utroligt?

- Jo - utroligt, sagde Kaptajnen, som ikke lige på stående fod kunne komme tanke om noget, som var mere uinteressant. Han var ikke specielt glad for museer og gloedede sig bare til, at de skulle tilbage på lejrskolen igen.

Madsen råbte ned gennem bussen: - VI HOLDER LIGE IND OG FÅR TANKET. MAN KAN GODT NÅ PÅ TOILET, HVIS MAN ER HURTIG.

Bulder og Kaptajnen skyndte sig ind på toilet, mens Line og Kloge blev siddende i bussen og læste videre om brune bjørne og andre mærkelige ting, som skete under anden verdenskrig.

- ... og prøv lige at se her, sagde Line og pegede ned i sin bog! Der står, at der døde omkring 6 millioner jøder under anden verdenskrig!

- Ja, sagde Kloge, det er jo...

Kloge blev afbrudt af nogle skrig udenfor.

- HALLO, GIV MIG KORTET TILBAGE, DIN BONDEFANGER!

Det var Madsen, som havde puttet sit kort i pengeautomaten, og nu ville automaten ikke spytte det ud igen.

Line stak hovedet ud af bussen og kiggede på Madsen.

- Hvad sker der, Madsen? Skulle du ikke lige slappe lidt af?

- INGEN SKAL FORTÆLLE MIG, AT... nåede Madsen lige at sige, inden Line sendte ham et strengt blik.

- JAMEN DET ER DEN AFSKYELIGE MASKINE, sagde Madsen til Line og pegede på pengeautomaten. - DEN HAR ÆDT MIT DANKORT!

- Ædt dit dankort?! sagde Line og rynkede lidt på brynene.

- JA, OG JEG ER ENDDA SIKKER PÅ, AT JEG HØRTE DEN BØVSE BAGEFTER, sagde Madsen.

- Line kunne ikke lade være med at smile.

- Hvis du ringer til banken, Madsen, kan de jo nok hjælpe dig, sagde hun. - Du skulle nu altså blive bedre til at slappe lidt af.

De næste 10 minutter snakkede Madsen meget højt i telefonen, og derefter kørte de roligt videre mod Tirpitz.

Inde på museet blev de mødt af en flink mand, som fortalte om museet, inden de fik lov at gå rundt. Han fortalte om de forskellige udstillinger og om, at man ikke altid skulle se sort-hvidt på tingene.

- ... og hvis der er nogen, der taler tysk, kan man også høre mange af informationerne på tysk, sagde manden. - Er der nogen her, som taler tysk?

Der var ikke nogen, der svarede, for børnene ville allerhelst bare rundt og se museet.

- Hallo, børn! Hører I overhovedet efter, spurgte Vulkanen. - Vågn nu op. Manden spurgte, om der er nogen, der taler tysk!

Kaptajnen kiggede forvildet op. - Øhh, ja, det er der, sagde han.

- Er der virkelig, sagde manden og smilede til kaptajnen.

- Ja, jeg har engang været nede i Tyskland, og jeg er altså ret sikker på, at de fleste der taler tysk.

Manden smilede til kaptajnen og snakkede lidt videre. Derefter fik børnene lov til at gå rundt to og to. Liv-Line og Kloge fortsatte deres samtale.

- Det er altså mærkeligt, at tyskerne drøbte alle de der jøder, sagde Line. - Tror du virkelig, at tyskerne syntes, at det var godt?

- Det er et godt spørgsmål, sagde Kloge. - Måske nogle af dem!

- Hvis det var mig, var jeg i hvert fald ikke gået med til det, sagde Line.

- Heller ikke mig, sagde Kloge. - Men ved du hvad? Jeg kommer lige i tanker om noget.

- Hvad, spurgte Line.

- Jo, jeg læste engang om noget, som blev kaldt "Det blinde øje".

- Det blinde øje?

- Ja, det handler om, at man lader som om, at man ikke ved det, som man egentlig godt ved, og så bilder man sig selv ind, at man ikke gør noget forkert. Måske bildte mange af tyskerne sig ind, at de ikke gjorde noget forkert.

- Tror du, at man kan bilde sig selv det ind?

- Ja, det tror jeg. Prøv bare at tænke på hvor mange gange man har bildt sig selv ind, at man ikke har gjort noget forkert, selvom man har det.

- Tjah, det er måske rigtigt.

- Ja, og der var jo også mange af tyskerne, som ikke direkte var med til at gøre alle de her grimme ting, men de gjorde bare heller ikke noget for at stoppe det. De vendte det blinde øje til og lod som om, at de slet ikke så noget.

- Jamen, hvorfor?!

- Jo, for hvis de ikke vendte det blinde øje til, blev de jo ligesom nødt til at gøre et eller andet, og det kunne måske være farligt. De risikerede at komme i fængsel eller at dø.

- Det er for dårligt alligevel. Jeg synes, at man skal gøre det, som man kan mærke er rigtigt ... sikke nogle kujoner, sagde Line fortørnet. - Man er vel også med, hvis man ikke griber ind?

- Ja, det er rigtigt nok, men hvis man nu går og har det godt ... jeg mener, hvis man nu var en helt almindelig familie i Tyskland dengang og ikke var sådan rigtig i krig ... altså var soldat eller sådan noget ... så havde man det måske selv godt nok, og så så man igennem fingrene med alt det uretferdige.

- Det er da en mærkelig måde at tænke på. Man kan da ikke bare nøjes med at tænke på sig selv. Men min mor siger også, at folk ikke altid kan se ud over deres egen næsetip, måske er det det, hun mener, sagde Line.

- Det er det nok, sagde Kloge.

Sådan gik børnene rundt i nogle timer på museet og snakkede og kiggede. Selv Bulder og Kaptajnen

var vildt optagede af alt det, man kunne se og opleve.

På vej tilbage i bussen snakkede de alle om bunkere, tyskere og danskere under anden verdenskrig, og det blev sent, inden de nåede hjem. Alle var trætte efter en lang dag, og børnene blev sendt i seng. På værelserne lå drengene og snakkede.

- Er det virkelig rigtigt, det der med bjørnen, som du fortalte om, Kloge?

- Det tror jeg nok, sagde Kloge.

- ... og det med bøgerne, er det også rigtigt ... altså at de brændte dem?

- Ja, det har jeg i hvert fald læst.

- Han var da ikke rigtig klog, ham Hitleren.

- Nej, det var han vist ikke, sagde Kloge.

- Prøv lige at høre her, sagde Bulder, som ikke gad at høre mere om anden verdenskrig. - Jeg har fået en megasjov idé. Skal vi ikke gemme alle pigernes sko?

- Ahhh, tror du ikke, at de bliver sure? sagde Kloge. - Du kommer nok næsten til at starte tredje verdenskrig.

- Jo, måske bliver de lidt sure, men det kunne da være sjovt, fortsatte Bulder.

- Ja, det kunne det, men nej, Bulder, sagde kaptajnen. - Det går altså ikke. Det kommer til at give for meget ballade.

- Hm, sagde Bulder, men lå alligevel og smilede for sig selv, og klokken 22, hvor de fleste af børnene lå og sov, kunne man - hvis man kiggede godt efter - se en drengeskikkelse snige sig rundtovre på pigefløjten.

Kap. 4

Morgensolen var så småt begyndt at kigge ind ad vinduet på drengenes værelse, men under dynen lå Kloge allerede og læste. Snart vågnede også Kaptajnen og kunne se lys gennem Kloges dyne.

- Pssst, Kloge, hviskede Kaptajnen, han ville ikke vække Bulder, som stadig lå og puttede sig under dynen. - Er du vågen?

- Det tror jeg nok, hviskede Kloge tilbage. - Jeg kniber lige mig selv i armen. Han lod som om, at han kneb sig selv i armen. - Jo, jeg er vågen, svarede han så tilbage.

- Vil du med op og spise morgenmad?

- Ok, jeg skal bare lige læse den her side.

Kaptajnen rullede med øjnene, men ventede.

Drengene tog lydløst deres tøj på og gik hen i spisesalen. Der var næsten tomt. Kun Madsen og Vulkanen sad og nød deres morgenkaffe.

- Godmorgen, drenge.

- Godmorgen.

- Hvor er Bulder, spurgte Vulkanen og så lidt nervøs ud.

- Han sover, svarede Kaptajnen.

Vulkanen smilede lidt nervøst og drak videre af sin kaffe.

I spisesalen duftede det af en blanding af bacon, æg, pølser, frisk brød, te og kaffe, og der var alverdens ting og sager, som børnene kunne spise.

- Mmmmmmm, sagde Kaptajnen og lukkede øjnene, mens han løftede hovedet opad og trak vejret godt ind gennem næsen. - Kan du dufte det, Kloge?

- Måske, det kommer an på, hvad jeg skal dufte!

- Det dufter af ferie, sagde Kaptajnen.

- Ja, det gør det, smilede Kloge og tog en dyb indånding.

Drengene gik til buffeten og tog for sig af retterne, og da de havde fyldt tallerkenen op til bristepunktet, satte de sig ned og hyggesnakkede

og grinede. Efterhånden dukkede der flere børn op, men mange af pigerne så sure ud. Kaptajnen kaldte på Liv-Line.

- Hvad foregår der, spurgte han.
- Alle pigerne mangler deres sko.

Drengene kiggede på hinanden. - BULDER, sagde de så i kor. - Line, sørg for at pigerne ikke kommer ind på pige-fløjen.

Drengene stormede hurtigt ud af spisesalen for at finde Bulder og forhindre en skandale.

- BULDER, VÅGN OP, kaldte Kaptajnen og ruskede i Bulder. - ALLE PIGERNES SKO ER FORSVUNDET. ER DET DIG?

Bulder gned sig i øjnene, mens et smil bredte sig på hans mund. - Var det så ikke skægt,? Han kiggede spændt på de to andre.

- Tjah, sagde kaptajnen, men der er mange, som er vildt sure.

- Ja, det er jo derfor, det er sjovt, sagde Bulder og grinede ned i sin hovedpude.

- BULDER, nu finder du de sko, og så skynder vi os at lægge dem allesammen tilbage, sagde Kaptajnen. - Det skal gå stærkt, for Line kan ikke blive ved med at holde de andre hen!

Bulder kiggede på de to andre og skulle lige til at protestere, men så kom han alligevel på andre tanker og fik noget tøj på. Inden for 5 minutter havde drengene sat alle skoene tilbage, og de gik stille ind i spisesalen igen. Her fandt de Line liggende på gulvet, mens alle de andre stod i en kreds om hende.

- Aaaav, aaaav, stønnede Line og tog sig til maven.

Kaptajnen fik øjenkontakt med hende og blinkede med det ene øje for at vise hende, at der var styr på sagerne.

Fra det ene sekund til det andet stoppede Line sine klager og rejste sig op. - Nå, nu har jeg det da vist meget bedre. Det må have været de abrikoser. Line smilede skævt til forsamlingen.

I det samme kom flere af de andre piger ind. De så endnu mere forvirrede ud end før.

- Alle skoene er tilbage igen, sagde de.

- Det var da mystisk, sagde Vulkanen. - Meget mærkeligt. Han kiggede på Bulder, Kaptajnen og Kloge.

Drengene skyndte sig at rynke panden og nikke med hovederne. - Ja, meget mystisk, bekræftede de.

- Nå, nu gider vi ikke at snakke mere om sko og mavepiner, sagde Vulkanen. - Når I har pakket jeres ting og sat dem i bussen, cykler vi afsted, og jeg ved, at der er mange, der har glødet sig til i dag. Vulkanen smilede rundt til børnene.

Alle børnene skyndte sig at få pakket deres ting og sat dem i bussen. De skulle cykle til Ho Bugt. Bagefter skulle de sejle i kano og overnatte ude i det fri. I morgen ville de blive hentet af bussen, og så ville det ellers gå hjemad.

En time senere stod børnene klar ved cyklerne, men Kaptajnen så slet ikke glad ud, og det var underligt, for han havde glødet sig sådan.

- Hvad er der galt, Jacob, spurgte Line.

- Min cykelhjelm, sagde Kaptajnen og var lige ved at græde. - Jeg har glemt min cykelhjelm, og nu kan jeg ikke komme med på turen! Det er min mors skyld!

- Jamen Jacob, jeg tænkte jo nok, at der var nogen, som ville glemme noget, så jeg har taget en del ekstra ting med. Jeg er næsten sikker på, at jeg tog en cykelhjelm med. Line skyndte sig ind i bussen og rodede sin bagage igennem. I bunden af den store taske fandt hun en cykelhjelm og tog den med tilbage.

- Voersgo, sagde hun og smilede strålende til Kaptajnen.

Et kæmpestort smil bredte sig langsomt i ansigtet på Kaptajnen.

- Tak, sagde han. - Du er bare ... Mere sagde han ikke, men det behøvede han heller ikke, for nogle gange er det slet ikke nødvendigt.

- Jamen så kan vi vist godt komme afsted. Kloge, du har jo lavet ruten, så forrest med dig, sagde Vulkanen. Kloge klemte sig stolt frem i køen og satte cyklen i gang.

Da de havde cykket nogle kilometer, lod Bulder og Kaptajnen sig falde tilbage i feltet. Kaptajnen var nu helt i sit es, og han øjnede chancen for en hurtig konkurrence. Samtidig kunne han sætte Bulder på plads, for det trængte han til en gang imellem, mente han.

- Hey, Bulder! Skal vi køre om kap?

Bulder kiggede rundt for at se, om der var lærere i nærheden. Det var der ikke.

- Helt sikkert! Han var sikker på, at han kunne vinde den her. Der var ikke noget bedre end at få skovlen under Kaptajnen.

- Hen til det træ derovre, sagde Kaptajnen og pegede et par hundrede meter frem.

- Den er i vinkel, sagde Bulder.

Drengene drøede afsted. De gav alt hvad de havde i sig, men Kaptajnen trak det længste strå og høvede stolt armene, da han som den første kørte forbi træet.

- Jeg er bare den hurtigste og bedste, råbte han og smilede til Bulder.

Bulder kiggede irriteret på ham. - Revanche, sagde han. - Hen til det skilt der! Han pegede.

- Okay, sagde Kaptajnen.

Nu skulle den have hele armen, tænkte Bulder. Han ville simpelthen ikke tabe igen. Han hadede at tabe til Kaptajnen. Det var det værste, han vidste.

Drengene drøede igen afsted, og Kaptajnen var et par meter foran Bulder, da der lød et højt brag. Kaptajnens cykel slingrede fra side til side, og Bulder strøg forbi ham.

- YES, brølede Bulder, da han nåede skiltet, og Kaptajnen, som langt bagude kom trøkkende med sin cykel, kunne se Bulder hoppe op og ned med armene over hovedet.

- Jeg vandt, sagde Bulder triumferede, da Kaptajnen endelig nåede hen til skiltet.

- Det gælder ikke, sagde han vredt. - Jeg er punkteret.

- Jo, det gælder, sagde Bulder. - Sådan er det også i Tour De France.

Kaptajnen kiggede vredt på Bulder. - Det er unfair!

- Sådan er reglerne. JEG vandt! sagde Bulder.

Kaptajnen var helt rød i hovedet af raseri. Og hvad skulle de nu gøre? Han kunne jo ikke cykle længere!

- Vi bliver vist nødt til at lappe den cykel, hvis vi skal nå frem, sagde Bulder, da Kaptajnen ikke længere var helt så rødt i hovedet.

- Ja, men jeg har ikke noget lappegrej. Har du?

- Noeh, svarede Bulder.

- Det var dig, som skulle have taget det med, sagde Kaptajnen.

- Det var det i hvert fald ikke. Det var dig selv, svarede Bulder tilbage. - Du bare sur, fordi jeg kørte hurtigere end dig.

- Du kørte IKKE hurtigere end mig! Jeg punkterede.

- Så siger vi det!

Sådan stod drengene og skoendtes, da de kunne skimte en skikkelse, som kom kørende imod den på den anden side af vejen. Det var Line, som syntes, at det var mærkeligt, hvor drengene blev af. Hun var vendt om for at tjekke det ud.

- Er du punkteret, Kaptajn, spurgte hun og kiggede på Kaptajns cykel.

- Ja.

- Jeg har lappegrej. - Bulder, du må hellere køre op til Lærerne og fortælle, hvad der er sket. Vi ordner cyklen og kommer snart, sagde Line.

Som de sidste ankom Jacob og Line til Ho Bugt. De andre stod allerede med redningsveste på og var klar til at gå i kanoerne.

- BULDER OG KAPTAJN! KOM HERHEN OG FÅ EN REDNINGSVEST PÅ, sagde Madsen. - I HAR JO FÅET LOV TIL AT SEJLE FORREST, SÅ I HAR LIDT TRAVLT!

Bulder og kaptajnen havde i flere uger plaget Madsen om at få lov til at sejle forrest, og Madsen havde til sidst overgivet sig. Kaptajnen sad allerforrest, for han var jo trods alt kaptajn, havde han sagt.

- Nu er jeg en rigtig kaptajn, Bulder, og det er mig, der bestemmer, sagde Kaptajnen, som stadig var lidt irriteret over, at Bulder ikke ville acceptere, at sejren ikke gjaldt, når han var punkteret.

- Du skal i hvert fald ikke bestemme det hele, sagde Bulder, som også var sur, fordi han rent faktisk ikke kunne cykle fra Kaptajnen.

Sådan sad de to drenge og var sure på hinanden og ville begge bestemme. Hvis den ene ville til højre, ville den anden til venstre, og der gik ikke lang tid, inden de sejlede ind i nogle træer og ikke kunne komme ud igen.

- HVORDAN ER DET, I SEJLER, brølede Madsen, mens de alle sammen overhalede Bulder og Kaptajnen. - I SEJLER BAGERST NU!

Sådan måtte Kaptajnen og Bulder nu sejle bagerst. Det var ikke lige det, de havde forestillet sig, og stemningen var ikke helt i top, da de som de sidste nåede til lejren. De trak deres kano i land og gik uden at sige et ord til hinanden over til resten af flokken.

- GODT, NU ER VI HER ALLE SAMMEN, sagde Madsen. - JEG HAR LAVET EN LISTE OVER ALLE DE TING, DER SKAL GØRES: LINE, DU HUGGER BRÆNDE, BULDER, DU SÆTTER TELT OP, KLOGE, DU LAVER BÅL, KAPTJEN, DU REGNER UD, HVOR MANGE FLUTES DER SKAL LAVES, OG ... sådan fortsatte Madsen med at sætte alle børnene i sving.

Børnene gik i gang med at udføre deres opgaver, men det gik faktisk ikke så godt. Line havde store problemer med den tunge økse, og mens hun bøvlede med sit første stykke brænde, kunne hun høre lyde et stykke derfra:

- Forbandede cirkustelt, lød det. Det måtte være Bulder, for det var ham, som skulle slå teltet op. Hun måtte hellere gå derhen.

Da hun var nået hen til Bulder, var han helt rød i hovedet som en hamburgerryg, og alle teltdelene var spredt ud over det hele.

- Jeg kan sgu ikke få den her dug til at ligne et telt, bandede han. - Nu gider jeg ikke mere. Bulder smed et par pløkker ned på jorden.

I det samme kunne de høre Kaptajnen og Kloge, som også stod et sted og brokkede sig. Ingen af dem kunne løse deres opgave.

- Nu går vi altså hen til Madsen, sagde Line. - Det går jo ikke, det her. Børnene stampede hen til lærerne.

- Madsen, vi er overhovedet ikke færdige. Der er jo ingen, som kan løse deres opgaver!

- HVAD ER DET NU FOR NOGET PJAT! sagde Madsen irriteret. - DET VAR HELT SIMPLE OPGAVER.

- Jamen du har jo givet alle de forkerte opgaver, sagde Line. - Du skulle jo nok...

- PAS PÅÅÅÅÅ, råbte Kaptajnen pludselig og afbrød Line.

Alle kiggede forundret på Kaptajnen, som stod og pegede op i luften.

Netop som det var ved at gå op for dem alle sammen, at der var et eller andet på vej ned fra himlen, lød der et GONK, og derefter et GUNK. GUNKet var Madsen, der var faldet omkuld.

- AV FOR SATAN, stønnede Madsen. - JEG ER BLEVET RAMT AF EN RAKET! Madsen lå og stønnede og ømmede sig.

- Det er altså en golfbold, sagde Line og samlede bolden op. En eller anden nybegynder havde slået bolden langt ud af banen og havde ramt Madsen lige i hovedet.

- JAMEN HVAD ER DET FOR EN ELENDIG AMATØR, DER SÅDAN SKYDER FULDSTÆNDIG USKYLDIGE CIVILE BORGERE I HOVEDERNE! råbte Madsen. - HENT MINE BILNØGLER!

- Dine bilnøgler?! spurgte Line.

- JA, NU KØRER JEG I BILKA!

- I Bilka, sagde Line endnu mere forvirret.

- KOM SÅ MED DE NØGLER GITTE, fortsatte Madsen.

- Den er vist helt gal med ham, hviskede Line til Vulkanen.

- Ja, hviskede Vulkanen tilbage.

- Bulder, hjælp mig lige her en gang, så jeg kan få Madsen ind i et shelter. Han har vist fået en

hjernerystelse ... I bliver vist nødt til at klare jer selv lidt.

Da Bulder igen var tilbage tog Kaptajnen over og dirigerede hele campen.

- Line og Kloge, I sætter proviantteltet op. Bulder, du hugger brønde, og ...

Sådan fortsatte han med at give alle opgaver, som han vidste, at de kunne løse, og inden der var gået et kvarter, var campen i tip-top-stand.

Da Vulkanen kom tilbage var han helt forundret. - Jamen, I har jo ordnet det hele, sagde han. - Hvordan klarede i den, unger?!

- Det var vist mest Kaptajnen, sagde Kloge. - Han fik ligesom det hele til at fungere!

- Flot, sagde Vulkanen. - Nu må det være tid til den tur i søen.

Resten af dagen og aftenen hyggede børnene sig sammen, og dagen efter, hvor Madsen havde fået det meget bedre, trillede de trætte hjemad i bussen. De var alle enige om, at det var den bedste tur, de nogensinde havde været på.